

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **P. Š.**, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor provozu silničních vozidel, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 05 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2010 č.j. 288/2011-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č.j. 288/2011-160-SPR/3 ze dne 18.10.2010, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, vydané dne 27.10.2010 pod č.j. MHMP 884803/2010/Šil. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným z porušení § 5 odst. 1 písm. a) a písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) a c) zákona č. 361/2000 Sb. Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, byla žalobci podle § 24 odst. 4 téhož zákona uložena pokuta ve výši 30.000,-- Kč. Zároveň mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců od nabytí právní moci výše uvedeného rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,-- Kč. Žalobce tvrdí, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Žalobce byl v uvedený den a čas

hlídkou kontrolován v souvislosti s přečinem jeho družky I. D., která byla chycena hlídkou Policie ČR při řízení uvedeného vozidla pod vlivem návykové látky. Žalobce byl ve voze jako spolujezdec a hlídka jej perlustrovala jako svědka přečinu družky. Uvedené vozidlo tvořilo překážku v silničním provozu. Policie toto z neznámých příčin nenechala zajistit a odstranit tak, aby netvořilo překážku v provozu. Vzhledem k postavení vozidla ve vozovce mohlo dojít k dopravní nehodě. Byl tedy ohrožen život, zdraví a v neposlední řadě majetek, vozidlo nebylo osvětleno ani označeno tak, jak vyplývá ze zákona o silničním provozu. Žalobce dále tvrdí, že správní orgán se nevypořádal s otázkou, zda jednání žalobce nelze považovat za krajní nouzi ve smyslu § 28 trestního zákoníku. Také nebylo zcela prokázáno, zda šlo o řízení vozidla podle zákona o pozemních komunikacích. Žalobce se snažil vozidlo odstranit z vozovky a to způsobem, který nelze považovat za řízení. Podle názoru žalobce napadené rozhodnutí trpí vážnými nedostatky, chybí podklady pro rozhodnutí a uvedení toho, jakým způsobem žalobce vozidlo z komunikace odstraňoval. Nebylo uvedeno ani svědectví paní D. o uvedeném skutku, ač byla svědkem celé události.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že tvrzení žalobce se shodují s námitkami jím uplatněnými v průběhu nalézacího řízení. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Dle odst. 1 písm. f) uvedeného ustanovení je povinností řidiče podrobit se na výzvu vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda řidič není ovlivněn alkoholem. Podle § 6 odst. 8 písm. a) a písm. c) zákona o silničním provozu musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz, resp. doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu. Je zcela nesporné, že žalobce byl v době kontroly pod vlivem alkoholu, že předmětné vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem a také že žalobce během kontroly nepředložil hlídce Policie ČR požadované doklady. Žalovaný má dále za nepochybné, že žalobce byl v době kontroly řidičem motorového vozidla tov. zn. Opel Vectra RZ X. Žalobními námitkami se zabýval již správní orgán I. stupně. Žalovaný má za to, že se tvrzení žalobce podařilo v průběhu řízení vyvrátit. Jak vyplývá ze svědeckých výpovědí, žalobce byl policejní hlídkou kontrolován až v okamžiku, kdy se snažil ze slepé ulice vyjet na hlavní ulici. Svědeckou výpověď bylo dále vyvráceno i tvrzení žalobce, že se pouze snažil odstranit vozidlo tak, aby netvořilo překážku provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný neuvěřil stejně jako správní orgán I. stupně tvrzení žalobce o tom, že vozidlo neřídil, nýbrž tlačil a jeho výpověď považuje za účelovou učiněnou ve snaze vyhnout se postihu za své protiprávní jednání. Žalovaný se neztotožnil ani s názorem žalobce, že není uveden způsob, jakým vozidlo odstraňoval, když toto tvrzení bylo v průběhu řízení o přestupku vyvráceno. Za ryze účelové pokládá žalovaný tvrzení, že nebylo uvedeno svědectví paní D. o uvedeném skutku, když ze spisové dokumentace je zcela zřejmé, že jmenovaná byla eskortována hlídkou Policie ČR a projednanému přestupku tak nebyla ani nemohla být přítomna. Pokud se žalobce domnívá, že by jeho jednání mohlo být posuzováno jako krajní nouze, je na něm, aby toto své tvrzení dokázal. Navíc je nutno doplnit, že žalobce ve svém odvolání žádnou z uvedených námitek nenamítal.

Soud ze správního spisu zjistil, že dne 17.4.2010 v 3,35 hod. v Praze 4 na křižovatce ulic Libušská a V Hrobech byl žalobce kontrolován hlídkou PČR OHS jako řidič vozidla Opel Vectra modré barvy RZ X, při kontrole nepředložil žádné doklady, odmítl dechovou zkoušku i následné lékařské vyšetření za účelem zjištění přesné hladiny alkoholu v krvi či moči. K hlídce se choval agresivně, vulgárně a slovně ji napadal. Z řidiče byl silně cítit zápach alkoholu, vrávorál a jeho vyjadřování bylo nesrozumitelné. Na dotaz, zda před jízdou požil

nějaký alkohol, odpověděl že asi 3 litry vodky. Přípisem ze dne 5.5.2010 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) a ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň byl předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 31.5.2010. Při ústním jednání žalobce uvedl, že dne 17.4.2010 se vracel s přítelkyní se svatby. Vozidlo Opel Vectra X řídila jeho přítelkyně. Byla zastavena hlídkou Policie ČR a po provedené dechové zkoušce byla odvezena na policejní stanici. On dostal od policistů pokyn, že má vozidlo dát ze silnice na stranu, jinak ho nechají odtáhnout. Tehdy skutečně byl pod vlivem alkoholu, a proto neřídil. Na místě zasahovalo několik hlídek policie. Po jejich odjezdu sedl do uvedeného vozidla a nastartoval a pustil světla, ani pořádně neseděl, protože měl otevřené dveře vpředu vlevo na místě řidiče. Měl v úmyslu vozidlo odtlačit zhruba na vzdálenost 2 metry a dát ho takto dle pokynu policistů z vozovky do prostoru pro popelnice. Motor musel mít puštěný, protože by se mu jinak vozidlo nepodařilo tlačit. Rozhodně neměl v úmyslu s vozidlem jet, tedy ho řídit. V momentě, kdy měl levou nohu ještě na vozovce, přijeli policisté, kteří na něho evidentně čekali za rohem a hned ho vyzvali k provedení dechové zkoušky. To odmítl, protože jejich jednání byla provokace. U popsané situace nebyl žádný svědek, pouze on a policisté. K dokladům, které policistům nepředložil, uvedl, že je v té době neměl a měl hlášenu ztrátu občanského průkazu i řidičského průkazu. O tom, že by vozidlo mělo propadlou technickou prohlídku, nevěděl. Vozidlo měl půjčené a neví, zda majitel měl uzavřené povinné ručení. Obsahem spisu jsou protokoly o výpovědi svědků J. M. a M. M., kteří uvedli, že dne 17.4.2010 při plnění služebních povinností prováděli kontrolu vozidla RZ X. Řidička tohoto vozidla byla vyzvána k dechové zkoušce, která byla pozitivní. Následně byla tato řidička převezena na služebnu Policie ČR. Vozidlo si převzal spolujedoucí muž. Také on byl pod vlivem alkoholu. Vozidlo si převzal a snažil se ho nastartovat a poté vyjel s vozidlem ze slepé ulice. Oba svědci potvrdili, že zastavovali jedoucí vozidlo. Řidič byl vyzván k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Řidič dechovou zkoušku i lékařské vyšetření odmítl. Dne 27.10.2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným z výše uvedeného přestupku. V odůvodnění správní orgán uvedl, že celý spisový materiál prokazuje, že se žalobce na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není při řízení ovlivněn alkoholem a dále se na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, dále při řízení motorového vozidla neměl u sebe řidičský průkaz, doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a řídil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Výpověď žalobce považuje správní orgán za účelovou se snahou vyhnout se postihu za své protiprávní jednání. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že se odvolává do výše pokuty a délky uloženého trestu. Po prošetření žádá o uložení mírnějšího trestu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém poukázal na ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého lze za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uložit sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z přestupků. Nejprísněji postižitelný přestupek v uvedené věci je přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona, kdy se přestupce přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Za tento přestupek lze podle § 22 odst. 4 uvedeného zákona uložit pokutu od 25.000,-- Kč do 50.000,-- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně uložil odvolateli pokutu výrazně při dolní polovině zákonného rozpětí a zákaz činnosti na samém základu zákonného rozpětí. Podle žalovaného byly sankce uloženy plně v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Obecně dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin“. Jiným zákonem ve smyslu citovaného ustanovení je mimo jiné také silniční zákon. Podle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací: a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněných zákonem nebo b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsobem zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit.

Žalobce nepopírá, že v době, kdy byl zastaveno a kontrolován hlídkou Policie ČR, byl pod vlivem alkoholu, odmítl se podrobit vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem a nepředložil ke kontrole řidičský průkaz a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Žalobce argumentuje tím, že vozidlo tvořilo překážku v silničním provozu, a proto se ho snažil odstranit z vozovky a to způsobem, který nelze považovat za řízení. Správní orgány se nevypořádaly s otázkou, zda jeho jednání nelze považovat za jednání v krajní nouzi. Dle názoru soudu se správní orgány s tímto tvrzením žalobce řádně vypořádali, když vyslechli zasahující policisty J. M. a M. M., kteří potvrdili, že zastavovali jedoucí vozidlo, které řídil žalobce. Soud chování žalobce neposoudil jako jednání v krajní nouzi. V této věci bylo prokázáno, že žalobce vyjížděl ze slepé uličky na hlavní silnici. Vyjížděl tedy z místa málo frekventovaného, kde nehrozilo bezprostřední nebezpečí dopravní nehody, do míst, ke je větší provoz.

Ze shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že nedošlo k pochybení ze strany správních orgánů při určení odpovědnosti za přestupek. Správní orgán řádně zjistil a odůvodnil, že žalobce se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) a ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích spáchaných porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a písm. f) a ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) a písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán nepochybil, pokud ve věci nevyslechl jako svědkyni paní I.D. vzhledem k tomu, že v době, kdy žalobce přestupky spáchal, již nebyla na místě, protože byla odvezena na služebnu Policie ČR. Správní orgán také řádně odůvodnil výši pokuty a délku uloženého trestu s poukazem na § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. S ohledem na uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. února 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová